

„O teta! Ravno prav sem vas dobil; ne bo treba spraševati za hišo.“ — — —

To je bilo zvečer vprašanj, kako da je šel na tako dolgo pot, kako je kaj materi, in to in ono.

Drugi dan pa sta šla oba, teta in Tonček, po beli dolgi cesti. Tudi teta je šla obiskat svojo bolno sestro na Ulako.

* * *

Minul je mesec dni po Tončkovem romanju. Po cesti stopajo trije naši znanci: Tonček, Nežica in — mati.

A to ni več tista mati, ki je bila še komaj pred mesecem dni tako slaba, tako bleda. Vrnila se ji je rdečica na obraz, dasi se na njem še malo poznajo sledovi bolezni. Veselje in radost seva vsem trem iz oči. In kaj da jim tudi ne bi? Saj se gredo zahvalit za veliko milost, za zdravje dobre mamice, k dobri Gospe k Novi Štiti.

Bogumil Gorenjko.

Po beli stezici . . .

Po beli stezici
čez cvetne poljane
poromal domov
pod rodni bom krov.

In pesmice glasne
poromajo z mano
in misli sladké
čez cvetno polje.

In majko objamem,
poljubim veselo:
„Prišel je zdaj sin,
iz tujih daljin!“

Hudó je, o mati,
hudo je v tujini;
naj zdaj se en čas
spočijem pri vas!“

Bogumil Gorenjko.

M. B. Binski

Premalo sape!

